ZÁPAS O DUŠI 24

ŘÍJEN 1992

OBSAH

Víra ve spravedlnost 1
Světský úspěch 3
Výzva v divočině 4
Ekvádor - mezi nebem a zemí 6
Vezmi svůj kříž 13
Nový věk 15
Generační problém? 20
Mýty vědy 22
Jistota 23
A jsme tady 23

NA UKAZKU

VÍRA VE SPRAVEDLNOST

Olympijský vítěz, desetibojař Robert Změlík oznámil palcovými titulky čtenářům Mladé Fronty: JSEM VĚŘÍCÍ ... Před závodem zašel s přítelem do kostela v olympijské vesnici. "Odešel jsem odtud v duševní pohodě ..." Na otázku "Jste věřící?" odpověděl. "Já jsem věřící, ale hlavně v sebe samého. Hlavně věřím ve spravedlnost. Každé moderní přísloví bývá pravdivé, že boží mlýny melou pomalu, ale jistě, tak v tom je veliký kus pravdy. ... Hlavně mě těší, že jsem udělal radost lidem kolem sebe. Jsem strašně moc náročný, nejen na sebe, ale i na ně, takže to vůbec nikdy neměli se mnou lehké."

Člověk, který pročítá denní tisk, ať již český, slovenský, pravicový, levicový i exulantský, vidí jednu a tutéž tendenci - hledání a touhu po spravedlnosti. Každý chce to své, ale nastolit spravedlnost je pro člověka nesmírně složitá záležitost. Člověk nejčastěji spoléhá sám na sebe, nebo na "moudré" nahoře. Zdá se, že Šalamounova doba je nenávratně pryč a hledání východiska, které by bylo spravedlivé pro všechny, plodí jen více justičních omylů. Vládne nevděk, bezpráví a ozývají se anarchisté. A protože nevládne spra- vedlnost, bojuje se za práva veksláků, prostitutek, hazardních hráčů, zlodějů, homosexuálů, drogařů a jiného výkvětu sametově demokratické společnosti. Dříve byla zločinnost doménou sadistů a kriminálních elementů, dnes je zločinnost součástí mnoha normálních lidí, především těch mladých. Zvrácenost, surovost a chladnokrevnost, o jaké jsme slýchávali jen ve zprávách o hrůzách kapitalismu, máme před sebou právě v sametové společnosti. Hrstka vrahů, která si trest smrti zasloužila a jimž naše "humanitní" společnost za-

chránila život, měla sloužit jako odstrašující příklad, že za zločin přijde trest. Místo toho nová humanita zmařila a zmaří život stovkám nevinných obětí. Kdekdo si myslí, že může nejen říci, ale i dělat, co se mu zachce. Kdo je schopen podat pravé řešení z onoho spletence názorů a snah? Demos - kratós, člověk bere vládu do svých rukou a snaží se ustanovit platný, rovnoprávný řád. Pravda, někteří si jej vysvětlují po svém, a to již po několik desetiletí. Kmán jen bezmocně přihlíží. Jedinec je neschopen a vláda davu již vykonala své. Jak dál? Ten černý, ne červený vzadu se chechtá z plna hrdla. Jen se přete, mne to nic nestojí.

Ano, to je výsledek vlády člověka, který zapomněl na Boha, svého Stvořitele, Ježíše Krista, Mesiáše. Zapomněl na kříž. Statistická procenta křesťanství jsou jen popsaným archem papíru. "Křesťanské školy" s vyučujícími ateisty nám nepomohou. Bůh promlouvá k jedinci, malému i velkému, vznešenému i prostému. Nikdy ne k anonymnímu davu, či pouze k vyvolenému a neomylnému vůdci. Bibli prý vůbec nezná mrazivých 70 % obyvatel obou národů. Někdy se říká - jaká vláda, takový národ. Nebo naopak? Něco pravdy na tom bude. Sám intelekt "na pravém místě" ještě nic neznamená. Lenin, Himmler či Goebbels intelektem přímo sršeli.

Nyní mnohým vyvstane známý termín - morálka a víra ve spravedlnost. Ale jaká? Dodržování desatera, oddanost Krišnovi, nebo scestnému Novému věku? Ne. Vím, že ta skutečná, absolutní a konečná spravedlnost vyplývá jen z osobního vztahu k Ježíši Kristu, který dovršil platnost onoho de- satera. Ne pouhou normu, ale udal zcela nový rozměr morálky, absolutní spravedlnost, protože každý přestupek i zločin je potrestán Jeho zastupitelskou smrtí na kříži. On jediný dává vysvobození z hříchu dokonalým způ- sobem. Jeho morální principy jsou jedinečné a nebudou nikdy překonány. V Něm vězí východisko pro jedince, a tím i pro celý národ. Pravé křesťanství ještě nikdy nezklamalo. Zklamaly církve, náboženství i jednotlivci, ale nikdy ne Ježíš. Lidská morální měřítka jsou mnohdy tak ubohá, že brání člověku ve víře v Boha i tehdy, kdy rozum nemá argumenty. Ježíšova morálka a ta, kterou žijeme, stojí v nekompromisním protikladu. Ježíš to dobře ví. Víra je tedy povýšena nad skutky. Je jediným určujícím faktorem života, morálních hledisek, i bytí na věčnosti. Má konečnou platnost. Dokud nebudeme třímat bibli v ruce a její obsah nosit v srdci, dotud budeme směřovat stále hlouběji do propasti ateismu, humanismu, anarchismu a falešných náboženství.

Volání po svobodě neutichlo. Mějme však na paměti, že ona "libertéé" je jen výkřikem komunardů v temnotě politických zvratů lidské bídy. Svoboda, spravedlnost je vznešeným heslem, přesto je smutnou skutečností, že i v ní žijí milióny lidí v otroctví vlastních hříchů. Stát je prý svoboden, ale jeho jednotlivé součásti tápou s okovy na nohou. Pouto hříchu je dědictví Ada- mova pádu. Žádné "dobré skutky" ani šlechetné snahy nás od něho nevysvobodí. Oprašme své bible a pohlédněme ke kříži, k letopočtu, jímž začíná náš kalendář. Tam poznáme živého Krista a získáme svobodu. Svobodu, kterou nabízí On, nenalezneme v ústavě žádného státu. Nenechme se mýlit naivním tvrzením otroků, že svoboda a spravedlnost je jen vidinou blouznivých křesťanů vyšinutých myslí.

"Tu svobodu nám vydobyl Kristus. Stůjte proto pevně a nedejte si na sebe znovu vložit otrocké jho." (Ga 5:1)

- Pavel Bartoš, Ekvádor -

SVĚTSKÝ ÚSPĚCH

O hollywoodských hvězdách bylo napsáno mnoho knih. Jeden oslavenec za druhým, slavný, bohatý, často fyzicky zdatný a krásný, má za sebou tragický život. Alkohol, drogy, deprese, rodinné rozvraty, sebevraždy. Úspěšný člověk v podvědomí tuší, že to, pro co žije, nemá dlouhodobý smysl. Člověk nenalezne nikdy mír, dokud nepozná zdroj své existence. Racionalita myšlení zahnala člověka do uzoučké uličky uspokojování pěti smyslů a touhy po moci. Lidé spontánně tuší, že naše existence není založena na náhodné nicotě, že pouhá racionalita nic nevyřeší a proto zabředávají do novověkých pastí. Většina jde ve svém hledání širokou, nebiblickou cestou, která vede do záhuby. Dnes už i u nás doma národ s napětím sleduje další pokračování seriálu Dallas. Ovoce, které budeme sklízet za pár let této sladké nicoty lží a trojúhelníkové morálky, nám zkřiví ú směv. Rodiče se nebudou stačit divit, jaký život povedou jejich děti, a přestanou rozumět nejen dětem, ale i sami sobě.

Hodnota jedince totiž není určena hodnotou bankovních kont ani společenským žebříčkem. Pamatujme si, že hodnota Boží milosti je vyšší než hodnota světského úspěchu.

Lidé na celém světě se začínají zajímat o duchovní život. Většina lidí je ochotna přemýšlet a hovořit o nevysvětlitelných věcech, o možnosti existence neviditelného, nadpřirozeného či posmrtného světa. Lidé začínají být otevření. Už tolik nelpí na dialektickém nebo humanistickém materialismu. Dny, kdy se lidé vysmívali za víru v Boha, anděly, démony nebo Satana jsou minulostí. Často se přiklání k emocionálnímu, mystickému hledání a mnozí naleznou lež. Tato skutečnost by měla být burcujícím megafonem pro podřimující církev. Kdekoliv vidíme růst okultismu, kulty a východní náboženské filosofie, tam je i nadějný potenciál přijmutí pravdy. Lidé jsou obyčejně otráveni z organizovaného náboženství, ať z formálního katolicismu nebo dusného protestantismu. Církevnictví jim ve své formálnosti a všeobecné mrtvolnosti nedává přitažlivou odpověď. Mnoho věřících, co chodí do kostelů a shromáždění, jsou jednou z nejvážnějších příčin, proč se hledající zoufalci odvracejí od pravdy. Křesťané, jsou-li jimi vůbec, nejsou ve své všeobecnosti pro většinu hledajících příkladem.

Biblická církev by jim měla podat ruku Kristova evangelia. Člověk na vrcholu svých fyzických sil a úspěchů nemá čas a ignoruje potřebu hledat Pána Boha. Vystačí si sám. Avšak člověk, který je na konci svých sil a schopností, vybíjí svůj hněv, pochyby, zlobu, zatrpklost a zklamání na Bohu. Bůh však ve své velikosti unese každou lidskou nepravost. Naše víra nespočívá na tom, jaké pocity cítíme, ale na tom, jak nasloucháme a vnímáme Boží hlas. Posloucháme vlastní hlas nebo Boží? Jedním z příkladů je svědectví otce, který přijal Pána Ježíše Krista za osobního Spasitele a přijel tuto nečekanou novinu oznámit synovi, který misijně pracoval v Ekvádoru:

"Je mi 55 let a celý život, nač jsem sáhl, se proměnilo v úspěch, peníze, zlato a stříbro. Stojí před vámi multimilionář a dnes vám mohu říci, že mi celá léta žehnal Satan. Byl jsem sám sobě bohem. Před týdnem jsem vzal revolver a vypálil ránu do otevřených úst. Rána nevyšla a dnes stojím před vámi a před svým synem, abych se veřejně omluvil. Celý život jsem se Bohu rouhal a vyvyšoval. Své svědomí jsem chlácholil šekovou knížkou a dary své církvi. Léta jsem se Mikovi posmíval, že je blázen, jak může odmítnout rodinný podnik, který mu může dát vše. Nechápal jsem, proč raději žije v chudobě v nemožných koncích světa, v Nepálu, v Indii a dnes v Ekvádoru. Slouží Bohu a hlásá jeho Dobrou novinu. Dnes vidím, že on je ten nejbohatší muž a já největší chudák. On měl smysl života, já měl pouze milióny."

-pst-

VÝZVA V DIVOČINĚ

Ranní horský vánek nesl spásnou novinu pod širým nebem Cripple Creeku v Kolorádu. Obchodní magnát, miliardář, jihoafričan Noel Anderson se vzdal všeho, aby mohl šířit "dobrou novinu" celým světem.

Bylo mi právě devatenáct, o prázdninách mezi semestrem na fakultě, když jsem putoval sám Skalistými horami, když jsem myslel spíš na sjíždění peřejí a slézání hor. Přesto jsem vyslechl rozhodné vyzvání, abych se odvrátil od hříchu k víře v Pána Boha a jeho spásnou novinu. Po chvilce uvažování, plný dobrodružných snů, jsem pokračoval dál, širokou cestou života.

O týden později jsem založil tábořiště pod večerní hrozivou oblohou západního svahu San Juan pohoří v Kolorádu. Vybral jsem si nádherné místo v Priest Gulch, které tvořilo skvělý přístřešek z tyčících se borovic. Postavil jsem stan na břehu horského potoka a těšil se na zdravý spánek. Ráno jsem měl v plánu výstup. Hodil jsem si batoh na záda a začal stoupat podél proudu říčky. V údolí se začala snášet mlha. Tiše se plazila mezi borovicemi. Po další míli se změnila v plískanici, právě když jsem překračoval louku za lesem. Vstoupil jsem do dalšího stromoví. Úzký potok se stáčel vzhůru a mně se naskytl úchvatný pohled. Přírodní řemeslník - bobr, vybudoval komplex přehrad plných až po okraj vody a ta se s hukotem přelévala a řítila dolů.

Se zahřměním se spustil liják a bubnoval do hlubokých tůní s vzrůstající intenzitou. Prudké, krátkodobé záplavy jsou denní realitou hor a začal jsem mít obavy. Přehrady se mohly prudkým lijákem protrhnout a znemožnit mi cestu zpět k tábořišti. S blížícím se soumrakem jsem byl vystaven volbě. Strávit noc nad přehradami, nebo běžet zpět a přemístit stan na vyšší místo. K mému překvapení jsem začal spoléhat na Boží ochranu. Proč nejít s vírou zpět? A proč vůbec běžet? A nakonec proč klidně nespat na témže místě, blízko potoka?

Když šedočerné bouřkové mraky vychrlily další proudy deště, začalo mi být docela divné, že jsem tak zaměstnaný myšlenkami o Bohu. Znovu jsem se zamyslel. Proč nevěřit Jeho péči? Náhle, ukolébán vlnou pochybností, jsem prudce vyrazil k tábořišti bez jakékoliv víry v Boží ochranu. Během několika vteřin liják propukl ve zběsilou vřavu. Když jsem přebíhal louku, prudký zá-

van větru mne povalil na zem. V panice jsem se obrátil a prchal hledat ochranu mezi stromy. Světlo blesku ozářilo les. Padl jsem k zemi, oči pevně zavřené. Další blesk sežehl místo, blízko něhož jsem ležel. Přes dešťovou stěnu jsem viděl padlé stromy. Uvědomil jsem si, že údolí přitahuje elektřinu. Třetí blesk rozpůlil a spálil nedalekou borovici. Začal jsem se plazit zpět k louce. V tu chvíli mi přišlo na rozum Andersonovo kázání v Cripple Creeku. Po kolenou jsem se krok po krůčku blížil k velké skále. V duchu jsem prosil Pána Boha za odpuštění nedávného hříchu - úplné nevěry v Jeho pomoc. Bouře zuřila. Zvažoval jsem Andersonova slova a uvědomil si, že jsem nikdy opravdově nepřijal, nevyznal ani nepřiznal svou víru. Začal jsem k Němu mluvit a děkovat. Věděl jsem, že jsem se Mu nikdy neoddal, ač jsem měl mnoho příležitostí. Slíbil jsem, že jestli mě zachrání z této zuřivé bouře, budu Mu sloužit z plných sil a schopností.

Odpověděl okamžitě. Dokud jsem byl k Bohu obrácený zády, bouře zuřila stále víc. Nyní, když jsem se k Bohu obrátil, vřava ustala. Žádné hřmění, blesky, či liják. Jenom ticho a kolena tuhá bolestí. S hlavou v dlaních jsem sebral poslední zbytky energie a pohlédl vzhůru. Nejdříve se objevila skála, pak matná tráva táhnoucí se až k potoku. Mokré borovice a jehličnaté lesy se vypínaly na protějším svahu. Oči šplhaly po kůře, přes šišky až k horizontu. Nad vrcholky stromů jsem uviděl modrou oblohu. Žádné zlověstné mraky, které visely kolem ještě před chvílí. Zvedl jsem hlavu vysoko k nebi. Můj zrak se střetl s pohledem s tisíckrát větší intenzitou než byla zuřivá bouře. Pán napsal svou odpověď na obloze. Jediné dva plachtovité mraky spolu s blankytem modrých nebes zformovaly obraz kříže. "Ne, tomu nemohu věřit" koktal jsem v úžasu. Na vteřinu jsem si protřel oči. Bílé mraky se ještě chvíli vznášely, abych skutečně uvěřil, a pak pomalu splývaly s modrou oblohou.

Zvedl jsem se, opřel o skálu a vnímal očistu a radost. Za hřejivých paprsků slunce jsem se vydal na dlouhou cestu zpět k tábořišti potoka. Strávil jsem klidnou noc s vírou a v bezpečí u Boha.

* * *

Člověk by mohl reagovat na tento příběh, jehož důvěryhodnost spočívá na víře osamoceného, očitého svědka, který byl zavázán zázraku skrze velkolepé přírodní divadlo plné představivosti dokončené a pečlivě vytvarované v následujících myšlenkách ...

A ten, který to viděl, vydal o tom svědectví, a jeho svědectví je pravdivé; on ví, že mluví pravdu, abyste i vy uvěřili. (Jan 19:35)

Mike Jackoboice, svobodný nezávislý žurnalista a spisovatel, pochází z bohaté rodiny v Grand Rapids. V minulých letech pracoval a pracuje jako misionář v Asii, Jižní Americe. Pře dchozí svědectví patří Mikovu otci.

-přeložil Pavel Bartoš-

Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.

Matouš 11,28

Ekvádor - mezi nebem a zemí

(Pokračování 4.)

MISIJNÍ PRÁCE

Misijní práce křesťanské rozhlasové stanice HCJB, ve zkratce Hlas Církve Ježíši Blahořečí, nespočívá pouze v rozhlasové a televizní produkci. Důležitá součást služby obyvatelstvu je zdravotní péče nejen v Quitu, ale i na okraji džungle v Shell Mera. Nemocnice, kterou máme přes ulici, nám vyrazila dech. Nejen kvalita zdravotní péče, kterou poskytuje množství obětavých misionářů, ale především evangelizační výsledky, jaké mají. Během týdne probíhá několik desítek biblických studií. Mnoho pacientů získá v nemocnici nejen fyzický život, ale i věčný. Po uzdravení se často vracejí zpět a přivádějí další členy rodiny a příbuzné ne pro fyzické potřeby, ale duchovní. Nemocnice pečuje o obojí. A tak mnoho pacientů děkuje životní krizi, která je přivedla do křesťanského prostředí misijní nemocnice.

V současné době se nemocnice rozšiřuje. Přístavba za 3 milióny dolarů roste a ještě jsem neviděla staveniště jako "chirurgický sál". Vzorný pořádek, způsob stavby čistý a přehledný. Pokoje, chodby a sály jsou prostorné, světlé, krásné jako nemocnice pro prominenty.

Ne vše jde hladce. Občas místní konšelé šimlují a protahují přísun zdravotního i stavebního materiálu. Někdy stojí zásilky měsíce na celnici a čeká se na podpis. Pohyb urychluje všimné, mise raději počká. I zlé často přispěje k dobrému. Stavební průtahy a zpoždění nakonec způsobily, že jsme mohli přijmout stavební materiál a vybavení včetně moderní telefonní centrály, kterou jsme dostali darem z nemocnice v Chicagu. Tam došlo nejdříve k modernizaci a přestavbě a později k prodeji budovy. Úmysly nových majitelů se změnily a nabídli nám, že si můžeme vzít, co potřebujeme. Nebylo toho málo, a tak nám původně nemilé zdržení přispělo finančně i prakticky.

Zdravotní péči zde dostane každý, bez rozdílu barvy pleti, místa odkud přichází a především bez rozdílu, jestli může či nemůže za ošetření a pobyt zaplatit. Misionářská letadla přivážejí vážně nemocné pacienty z nedostupných džunglí. V areálu nemocnice je umožněno ubytování pro rodinné příslušníky, kteří přijdou z dalekého okolí a nemají kde přebývat.

Nemocnice na pokraji džungle v Shell Mera slouží dlouhá léta. Když se málem rozpadla věkem, podnebím a užíváním, skandinávští křesťané vybudovali novou. Z původní nemocnice je opravená ubytovna pro návštěvníky a bývalý porodní sál slouží jako společenská místnost.

Lékaři jsou zapojeni ve výzkumu tropických chorob. Zhoubná "říční slepota" devastovala obyvatelstvo džunglí nejen v Jižní Americe, ale především v Africe. Parazit, který se usídlí pod kůží a zatím se neví přesně, jakým způsobem se přenáší, způsobuje boule na těle. Uvnitř je stočený dlouhý parazit, jehož zárodky napadají oči a způsobují slepotu. Po létech výzkumu a pokusů lékaři přišli na to, že stejný lék, který se používá na léčení malárie, zachrání oči postižených.

Jeden z posledních objevů je objev účinků elektrického šoku při uštknutí jedovatým hadem. Pacienta lze zachránit nejen hadím sérem, ale elektrickým šokem. Misionáři v odlehlých a nekonečných džunglích již tento vynález používají. Jeden nešťastník byl napaden rojem divokých včel. Takový útok je za normálních okolností smrtelný. Pacient přežil díky "uštknutí" - elektrickým šokem. Několik odhodlaných zdravotních sestřiček žije a navštěvuje nemocné v džunglích. Když jsme viděli, jak se v bagančatech brodí blátem, netušili jsme, že se budeme brodit blátem i my.

Kromě obou nemocnic máme i pojízdnou kliniku s lékařským personálem, nebo-li BRIGADA MEDICA, která křižuje Ekvádor. Vždy po návratu stojí v opravně aut, bez koleček a spravují se brzdy a podobné věci. Pojízdná klinika slouží i v zaparkované poloze jako zubařská ordinace.

Koncem listopadu jsme vyrazili do míst s ne zrovna nejlepší pověstí. Pár kilometrů od kolumbijsko-peruánské hranice je místo, které zvukem spíš připomíná švýcarsko-italský alpský název, městečko Lago Agrio. Byli jsme šestičlenný tým a domlouvali se třemi jazyky. Společně jsme prožili nezapomenutelný týden a pro nás to byl první opravdový kontakt s domorodými Ekvádorci. Americká misionářská zdravotní sestřička Rita nám velela. Elvin, severoamerický Indián, paramedik z Mississippi řídil a asistoval, kde bylo třeba. Jenny, ekvádorská paní doktorka, drobeček o celých 40 kg, a Pako, ekvádorský zubař, měli k dispozici nás, coby odborné asistenty. Já jsem měla za úkol asistovat při zubaření, Pavel přijímat pacienty, tedy měřit teplotu, puls a krevní tlak.

Vyrazili jsme v pondělí ráno, plně naložení, vlastně naloženi tak, že jsme se do Berty, bedny medikální kliniky, ani moc nevešli. Rita seděla na okně, my dva jsme se mačkali na jedné sedačce vedle řidiče a paní doktorka a Pako se uložili ke spánku na bednách s lékárenskými zásobami. Quito není žádná rovinka a jen co jsme vyjeli, začaly nám čoudit brzdy. Byly nové. Asfaltová silnice nám vydržela sotva dvě hodiny jízdy a skončila kousek za místy, kde jsme posledně uvízli v blátivém sesuvu půdy. První zastávku jsme měli v Baeze, kde jsme brali benzin. Trochu jsme se protáhli a ulevili si. Potkali jsme tam zb ědovaný německý pár. Dívka, která v tomto zapadákově střevně onemocněla, nebyla schopná pokračovat v cestě. Naštěstí tam byla malá nemocnice. Dali jí kapáka a s námi si ověřovala, jestli může pro sebe ještě něco udělat, aby byla schopná pokračovat dál. Projeli jsme oblast, kde v 87. roce bylo veliké zemětřesení. Ještě dnes jsme mohli vidět zjizvené stráně, hluboké strže, kde několik vesnic zmizelo z povrchu země. Celá cesta byla velice pomalá a tak prašná, že jsme se nestačili divit, v jak strašném stavu jsme dorazili na místo. Sami jsme přesně nevěděli, kam jedeme. Jen to, že asi 16 km před Lago Agria budeme odbočovat do džungle. Celou cestu jsme jeli podél olejového potrubí. Lago Agrio je typické olejářské městečko. Dobré výdělky, ale zdivočelý život plný alkoholu, prostituce a drog z blízké Kolumbie. Mnozí nazývají tento kout světa "kokainový trojúhelník".

Pár kilometrů před odbočkou do džungle jsme potkali skupinu lidí. Nejdříve šel mladý muž a na rameni nesl maličkou bleděmodrou saténovou rakvičku. Za ním šlo procesí příbuzných

a přátel. První, co člověka v takové chvíli napadne je, že možná kdybychom přijeli dřív, nemuselo dítě zemřít. Tento pohled nám zanechal v hrdle nespolknutelný knedlík a v očích slzy. Ale než jsme se vzpamatovali, objevil se na silnici mladík, přistoupil a navigoval nás dál. Přejeli jsme několik uzoučkých mostů bez zábradlí a asi po 5 km jsme dorazili do vesnice. Cesta byla plná výmolů, kaluží a s pěkným skluzem přes rozbahněnou louku jsme zaparkovali vedle dvou školních budov.

Samozřejmě náš příjezd nebyl nadlouho utajen. Dospělí i děti se začali trousit kolem a okukovat. Jednu ze školních budov nám uvolnili a první, co bylo třeba udělat, musely se vymést tuny prachu a bláta. Totéž platilo i pro naši Bertu. Vymést prach nasbíraný cestou a připravit ordinaci. Potom jsme ve škole napnuli provazy, zavěsili prostěradla, postavili školní lavice do tvaru U a začali přinášet všechny medikální potřeby. Než se setmělo, byla připravena lékárna, čekárna i ordinace. Přivezli jsme množství léků, vitamínové elixíry, pilulky proti malárii, proti parazitům, dezinfekční prostředky, zubní kartáčky, pasty, mýdlo, tužky i toaletní papír.

To už se setmělo a šli jsme utahaní na večeři. O všechno jídlo se starali místní a tak jsme s menší nedůvěrou a opatrností pojedli, ale hlad je nejlepší kuchař. Ještě že jsme toho moc neviděli ani večer ani ve dne, protože obzvlášť večer po stěnách lezli švábi. Uvnitř byl jen stůl, kde se jí, a stůl, kde se na plynovém vařiči kuchtí. Nádobí a nářadí leží na zemi. Občas se přitočí slepice či jiná domácí zvířátka, jestli tam není něco i pro ně. Ochutnali jsme typická jídla zdejších zemědělských novoosídlenců. Hodně rýže, pomleté fazole, čočkovou omáčku, vajíčka, slepičí maso z polévky, ovocné šťávy i čaj z trávy, která má citrónovou chuť. A samozřejmě čerstvé tropické ovoce.

Lidé žijí v prkenných boudách s plechovou střechou, které stojí na špalcích. Všude kolem je stojatá voda, a tak aby se lidé dostali k domku, vybudovali si dřevěné mostíky. Uvnitř je temno. Na okna si zde nepotrpí. Budovy z betonových tvárnic mají ve stěnách asi jako pěst veliké ventilační díry. Vesnice neměla elektřinu. Jen několik domů dostávalo večer elektřinu z naftového generátoru. Vynálezy jako lednička nebo televizor v této vesnici nebyly. Spí se na spletené rohoži na zemi. Tu a tam má někdo matraci z pěnové hmoty. Některé dřevěné boudy jsou natřené ne pro úpravnost, ale aby na nich vynikla volební kandidátka. V chudých oblastech dominoval kandidát Abdalah. Pan president Borja měl plné ruce práce a starostí. Kongres byl rozhádaný a docházelo k rvačkám. Vybrané televizní záběry byly neuvěřitelné. Rozbité a krvavé nosy, modré a podlité oči, létající popelníky nejsou nic neobvyklého. Pan president naříkal, že má kongres banditů, a Abdalah sliboval všem chudým ráj na zemi. Kdyby se někdo podobný ujal moci v Ekvádoru, přestanou růst i banány. Abdalah má za vzor kubánskou revoluci a hrdinné vůdce jako jsou Hitler, Fidel Castro a Che Guevara. Jeho plán byl zcela jasný. Otevřeně prohlašoval, že jakmile vyhraje, vyžene z Ekvádoru všechny cizince a misionáře. Pak nastane ekvádorský ráj na zemi, podobně jako v Kolumbii, Peru, Brazílii a ostatních jihoamerických republikách. V minulých volbách Abdalah málem vyhrál, ale provalila se aféra velkého zpronevěření financí. Abdalah uprchl do Panamy

pod ochranu výtečníka Noriegy. Abdalahova vlivná rodina jej z problémů vysekala a zatykač byl odvolán. Abdalah se vrátil jako hrdina a presidentský kandidát. Mezi chudými předvolebně rozdával slepice a bažiny, kde si chudina nastavěla prkenné domky. Okamžitě nastala ekologická katastrofa a zoufale nezdravé prostředí. Začala se šířit cholera.

Obyvatelstvo vesnice, kde jsme byli, se živí výhradně zemědělstvím. Pěstují hlavně kávu. Podobně jako mnoho jihoamerických států pěstovalo kávu dříve, dnes pěstují koka listy a vyrábí kokain. Pěstování koky je mnohem výnosnější než pěstování kávy. Současná aktivita z Kolumbie se nezastaví ani před Ekvádorem. Kávovník je zajímavý strom. Má pěkné, středně veliké lesklé listy, drobné bílé kvítky, současně kvete i dozrává. Sbírají se narudlé bobule. Každá bobule má dvě kávová zrnka. Sklizená úroda dozrává a suší se na betonových plochách. Většinu času jsou bobule shrnuté na dlouhých hromadách a jsou přikryté plachtami. Pod tím se bobule zapařují. Když je hezky a slunečno, hromady rozhrnou, buď hráběmi nebo bosky. Celá plocha vypadá jako bramborové řádky. Každé stavení má plno prasat a drůbeže. Dá se říci, že v žádném případě obyvatelé netrpí podvýživou, ale ani ne otylostí. Za celou dobu jsme neviděli jednoho plešatého muže a téměř žádné šediny. Vlasy mají ekvádorci nádherné. Děti chodí do školy asi do 12 let. Potom odcházejí pracovat společně s rodiči. Nikde kolem nás nebyl žádný spěch nebo údernické úsilí. Čas v džungli jde svým tempem a nikdo nikam nespěchá.

Večer před setměním jsme školní kliniku vymetli a rozložili na zem naše spacáky. Ve vesnici nebyla elektřina, a tak jsme si při světle svíčky připravovali nocleh. Pavel zapaloval svíčky z reklamní krabičky jakartského hotelu Hilton. Všichni jsme se pobavili při vzpomínkách na doby, kdy jsme bývali hosty Hiltonů i jiných fajnových hotelů. Teď jsme spali na zemi, umývali se u studny a vodu jsme tahali v kbelících.

První večer jsme promítali filmy v druhé školní budově. Bylo narváno k prasknutí. Muži stáli a dívali se zvenku. Nejdříve jsme promítali instruktážní filmy s tematikou všeobecné hygieny. Jak postavit latriny, jak odvodnit stojící vody, jak se chránit před malárií, jak předcházet onemocněním vzniklým z parazitů a také instrukce o kojenecké a dětské péči. Filmy byly připraveny formou grotesek a vládlo veliké veselí. Do jaké míry si vzali poučení k srdci nevím. Každá vesnice by potřebovala neustálý dohled při dodržování základní hygieny. Prasata všech velikostí, drůbež, psi, děti - všichni se brodí blátem a stojatou zatuchlou vodou.

Po promítnutí instruktážních filmů následovala první část filmu Ježíš. Bylo úžasné pozorovat domorodce, jak jim byl život biblických postav, ovčáků a zemědělců, blízký. Následující dny jsme promítali na pokračování další díly venku na stěnu Berty, naší pojízdné kliniky. Před začátkem filmu pastor z Lago Agrio ke shromážděným promluvil, zahrál na kytaru a všichni společně zpívali. Věděli jsme, že ve vesnici jsou křesťané, a byli jsme překvapeni, že se k nám jich moc nehlásilo. Na naši otázku jsme dostali vyhýbavou odpověď. Nikdo nevěděl, ale stejně se nic neutajilo. Vesnice měla dokonce dvě skupiny křesťanů. Přes řeku, v doslechu, ač bylo pondělí večer, jsme slyšeli

zpěv a tamburíny. S napětím jsme očekávali, jak se situace vyvine dál.

Ráno jsme se dali do práce. Lidé, hlavně maminky s malými dětmi přicházely od nejčasnějšího rána. Celý den jsme se nezastavili, kromě přestávky na oběd. Za tři dny jsme viděli víc než 400 pacientů. Já jsem asistovala v zubařské ordinaci, kde to šlo jako na drátku. Pacient se posadil, ukázal, který zub ho bolí a buď se vrtalo nebo trhalo. Na vrtání se nepoužívalo žádné umrtvování. Viděla jsem mnoho hrdinů a sem tam děti, které se k naší ordinaci nedaly za žádnou cenu dotáhnout. Dvě řvoucí a zmítající děti rodiče do křesla přitáhli. Nezdolali jsme je a museli je pustit. Byla jsem překvapená, kolik mladých lidí již nemělo horní zuby. Místo nich měli protézy a přední zub se zlatou korunkou. Ani mě nenapadlo, že jde o protézu. V prvním momentě jsem si říkala, že to není možné, aby se pacientovi tak viklaly zuby. Na plombování jsme měli zajímavý vynález značky Wigl-bug. Byl to vibrační strojek pro tři velikosti kapslí. Plomba byla v momentě připravená. Nedělali jsme žádné dlouhé vyšetřování, a tak jsem vzpomínala na zubařskou péči v Americe, Singapuru i Indonésii, kde se toho kolem pacienta napečovalo. Všichni pacienti, kteří klinikou prošli, platili za zdravotní službu, léky a hygienické potřeby symbolickou nepatrnou cenu. Že šlo o skutečně symbolickou cenu, nás přesvědčily i snahy překupníků, které jsme museli odhánět, aby nás nevykoupili. Ti, kteří peníze neměli, přinesli trs banánů a podobně. Ti, kterým se dařilo lépe a chtěli nás potěšit, přinesli slepici. Nejvíc jsem byla dojatá hluchým dědou, který za mnou večer přišel během večeře a dal mi do ruky papírový sáček. V něm byla dvě slepičí vajíčka. Děda přicházel každý den a vždy mi s velkou vděčností potřásal rukou. Pro všechny jsem byla doktora, tedy paní doktorka. Domorodci se k nám chovali velice zdvořile. Přišli a drmolili a já jsem jim plynnou španělštinou říkala "uno momentito" a předávali jsme si pacienty z ruky do ruky. Jeden z našich malých zubařských hrdinů si mě večer odvedl za ruku domů, do jejich obchůdku. Dal mi sodovku. Kluk zářil.

Práce s pacienty byla vyčerpávající. Sílu nám dodávala vděčnost obyvatelstva a přítulnost dětí. Nejmenší robátka byla vyděšená a některá se dala do řevu, když Pavel měřil maminkám krevní tlak. Maminky raději pořád děti kojily. Tak jim zavřely pusu. Ještě že se neodnaučily kojit a v těchto místech není k dostání sunar. Stále platí, že mateřské mléko je pro děti to nejlepší. Některé dětské zadečky byly pořádně zanedbané, a když jim Pavel měřil teplotu, nepotřeboval vazelínu. Rodiče i starší děti k nám přistupovaly s dojemnou důvěrou. Většina pacientů měla slabě zvýšenou teplotu a asi všichni měli parazity. Mnozí přicházeli nejen se zdravotními, ale i rodinnými problémy. Jenny, paní doktorka, byla báječná. Když nebylo zapotřebí pilulek, používala Boží slovo z bible. Jedna maminka nás prosila, abychom si vzali její sotva desetiletou dcerku, protože jí otec sexuálně zneužívá. Vyšetření to potvrdilo a těžko na toto milé a hezké děvčátko zapomeneme.

První ordinační den nám přinesli v rohoži zabaleného umírajícího staříka, kterému muselo být hodně let. Podle rodiny přes osmdesát, ale většina pacientů svůj věk neznala. Děda byl scvrklý na kost a kůži a nemohli jsme pro něj moc udělat. Po prohlídce jej odnesli k příbuzným. Na dva pytle rýže

položili prkno, rohož a dali jsme dědovi kapačku. Společně jsme se pomodlili a dívali se smrti do tváře. Děda netrpěl bolestmi, snad ještě i vnímal, ale byl naprosto nemohoucí. Večer jsme mu dali druhou láhev, ale rodina mu ji v noci odpojila. Kapák nepomohl ani život neprodloužil. Děda byl klíčem k záhadě. Večerní zpěv za zvuků tamburíny byl součástí dědova uzdravování ve shromáždění za řekou. Sbor nesl nelibě, že jej rodina druhý den odnesla k lékaři. Scházeli se k modlitbám a zpěvu každý večer, proto nikdo z jejich členů nepřišel na promítání filmů. Vyhledali jsme kazatele a pozvali ostatní, aby přišli na večerní program. Celá situace nás trápila. Když se neobjevili a slyšeli jsme jejich zpěv za řekou, Elvin a Pako šli do shromáždění. Znovu je pozvali. Třetí večer se skupina dostavila a místo jednoho kázání zažili přítomní dvě. Nevím, jestli to oba pastoři nepřehnali, protože poslední večer se účast i těch, kteří nepatřili k žádnému sboru, podstatně snížila.

Při třetím promítání, když ve filmu zakokrhal kohout v okamžiku, kdy Petr potřetí zapřel Krista, rozkokrhali se místní kohouti a zmateně kokrhali celou noc. V džungli, kde je ticho, se rozléhaly zvuky s ohromnou ozvěnou. Cvrlikali brouci, kvákaly žáby, kokrhali kohouti a vyli psi. Koncert začínal normálně o půl druhé v noci, s menšími přestávkami. Nejhorší byli kohouti. Poslední den jsme vstávali ráno po páté, ještě za tmy, a tak Pavel začal s kohouty kokrhat. Co se stalo, bylo neuvěřitelné. Takový rachot a do toho začali výt psi. Ti na Pavlovo kokrhání neskočili a asi se jim moc nelíbilo. Ráno jsme ještě nafasovali výslužku. Koše, kde byly zelené a červené banány na vaření, další k jídlu, papáje, ananasy a cukrovou třtinu.

Čekala nás koncovka. Snídaně v restauraci v Lago Agrio. Tento zážitek by vydal na celou kapitolu. Zastávka v LA PIRAGUA - El Restaurante tipico, byla nepopsatelné překvapení. Restaurace vypadala podezřele již z ulice a nikdy bychom se k ní o vlastní vůli nepřiblížili. Vstoupili jsme do místnosti zatuchle tmavé, pochmurné a i v šeru bylo vidět, že hygienou neoplývá. Na stole bylo připravené rozkrájené ovoce a my se s nedůvěrou rozhlíželi kolem. První nás přivítalo zvíře, prý horské prase, které se jmenovalo Kuči-kuči. Co to bylo, nevím. Vypadalo to jako tapír a hned se s námi kamarádilo. Začalo si o nás třít hřbet. Vytáhla jsem si tři dlouhé černobílé štětiny. Po tomto přivítání vyplula z kuchyně elegantní dáma. Začala vesele švitořit. V kuchyni byla na řetěze přivázaná opice, poletovaly slepice. Na barovém pultě byly tři želví krunýře, na telefonu vycpaná opičí hlava, která měla v puse zuby z umělé hmoty. Za rohem visela od stropu celá vycpaná opice. Pán domu, šéf restaurace kuchtil. Rita a Elvin nás vzali na exkurzi do dvora. Něco takového jsem ještě nikdy neviděla. Netušila jsem, že něco takového vůbec může existovat. Dvůr bylo jedno neuvěřitelné hnijící bahniště, kde nebyla ani travička ani stromeček. V tom se ploužily zablácené želvy všech velikostí. V bahně byly utopené snad stovky prázdných želvích krunýřů. Na něčem, co jako stůl nevypadalo, ale jako stůl mohlo sloužit, byl krunýř čerstvě zabité želvy. Doufali jsme, že nebudeme mít želví snídani. Kromě bahnitého terénu tam bylo něco, co by člověk jen s největší shovívavostí mohl nazvat vodní nádrž. Byla plná zatuchlé, hnilobné a husté vody. Z ní tu a tam vykukovaly krokodýlí oči. Opatrně jsme našlapovali přes kameny, kusy shnilých

a vratkých prken přes tuto smrdutost, a nestačili se divit, že v této hrůze vůbec něco může žít. Viděli jsme špinavou klec s opicí a jejím desetidenním mláďátkem. V jedné kleci bylo mláďátko ocelota s řetězem kolem krku, který na nás syčel. V další kleci spal dospělý ocelot. V drátěných klecích byla řada exotických ptáků, z nichž jeden druh, zřejmě ze supovité čeledi, jsem ještě neviděla v žádné zoologické zahradě. Párek krásných sov a všelijaká káňata byla v dalších klecích a kolem nich zahnívající kuřecí játra a vnitřnosti. V další kleci bylo několik tlustých a mnoho metrů dlouhých hroznýšů. Z údivu jsme nevycházeli a teď vím, proč existují organizace na ochranu zvířat. Když jsme se dostatečně vynadívali, nemohu říci, že jsme se pokochali. Vrátili jsme se zpět do jídelny, dá-li se to tak nazvat, a zasedli ke stolu. Otřískané a ne moc umyté nádobí bylo prostřeno. Na stole se hromadily plné mísy jídla. Odejít jsme nemohli, a tak po menším zdráhání a po ujištění veteránů, kteří tyto hody absolvovali již několikrát, jsme se oddali osudu. Mouchy kolem nelétaly. Nejdříve jsme se dali do ovoce, ananasů, papáji a banánů. Mísa s vaječnou smaženicí s cibulkou a paprikami byla vynikající. Následoval jeden chod za druhým a vše jsme ochutnali. Žádná želví pochoutka na stůl nepřišla. To se nám ulevilo. Nakonec se k všeobecnému veselí a hodům přidalo i prase Kuči-kuči, které je zvyklé, že je hosté krmí.

Naše poslední společenská povinnost byla zakončena. Elegantní dámě jsme odevzdali krabici traktátů, za vše poděkovali a srdečně se s majiteli restaurace La Piragua rozloučili. Městečko Lago Agrio zní exoticky, ale ve skutečnosti je to ošklivá, neupravená, zahnívající, zatuchlá obec, které se říká ekvádorské podpaží. Znovu jsme si uvědomili, že ošklivost nepochází jen z bídy a chudoby, ale z všude přítomného hříchu.

SVĚDECTVÍ PRO PAKA

Každé ráno Jenny a Pako četli společně z bible a měli diskusi. Pako, jediný z nás, nepřijímal víru bezvýhradně. Vyrostl v křesťanském prostředí, s množstvím tradic a dogmat, s kterými nesouhlasil. Pako byl otevřený a hledal. Společně studoval bibli ještě s dalším nevěřícím kamarádem. Naše dorozumívání v zubařské ordinaci bylo celkem snadné. Podávat správné instrumenty, dezinfikovat a asistovat u pacienta s dobrou vůlí nebylo nic obtížného. Moje španělština a Pakova angličtina byla asi na stejné úrovni. Přesto jsme se domluvili i na duchovních otázkách názorným příkladem. Pako, podobně jako Ježíš Kristus, čekal na každého pacienta, až se posadí do zubařského křesla a otevře pusu. Měli jsme však i takové pacientíky, kteří se nepřiblížili ani k naší pojízdné klinice. Prchali před námi do džungle. Raději trpěli, než by přijali pomoc, která byla na dosah ruky. Byli i takoví, které rodiče přitáhli, přestože se dítka vzpouzela, řvala a kopala kolem sebe. Na takové byl i pan zubař Pako krátký. Kdyby chtěl sebevíc, strach a vůli dítěte nemohl násilím zlomit. Měli jsme i pacienta, nad kterým jsme sami v duchu lámali hůl. Tatínek měl fyzickou sílu a hysterického kloučka do křesla připíchl. Trvalo dlouhou dobu, než jsme ho ukonejšili. Pusu nechtěl za nic otevřít a když ji konečně celý uplakaný otevřel, viděli jsme, že potřebuje nutně pomoci. První zoubky byly jen skořepiny úplně zkažených zu-

bů, stejně jako zkažená duše nevěřících. Nakonec nám tato malá dušička dovolila vytáhnout jednu střepinku. Některý hříšník potřebuje pevnou ruku, která skřípne vzpouzející duši a ta se nakonec vzdá. Tato praktická ilustrace našeho vztahu k Pánu Bohu byla Pakovi naprosto jasná. Netrvalo dlouho a Pako se stal i nám věřícím bratrem.

Pokračování příště
-kas

VEZMI SVÚJ KŘÍŽ ...

Brno, 28. 4. 1992

Milá Libuško,

jistě jsi překvapena balíčkem i dopisem. Likviduji totiž pozůstalost po Pavlovi. Rozdávám kytičky, tak jsem si vzpomněla i na Tebe. Zůstal mi po něm plný byt kytek, které měl rád, a hezké vzpomínky (ty nepříjemné čas smazal) a jistota, že je v nebi a tam se s ním setkám. Určitě je u Boha - byl očištěn utrpením a úplně se odevzdal. Měl hodně plánů a zálib, ale tváří v tvář smrti přestane být leccos důležité. Byl klidný a vyrovnaný, protože věděl, kam jde. ... vžíváme se do role manželů, kterým odešly děti z domu. ... Přeji vám všem hodně Božího požehnání.

* * *

Praha 18. 4. 1988

Ahoj mami!

Posílám Ti jízdenku a papír na proplacení. Do Prahy jsem se dostal v pořádku, asi o půl desáté. Sestřička mi jenom řekla: "No už na tebe čekáme." Na operaci půjdu až ve čtvrtek, protože musí objednat krev a to trvá. Jinak kluci jsou tady samá sranda a na začátku dopisu mi sem připisovali různé blbiny, tak jsem to musel odstřihnout. Také jsem si už dneska umyl hlavu a kluci mě chytili a ostříhali ofinu, že prý jí mám strašnou. Musím ovšem říci, že mě ostříhali docela rovně, líp než jsem byl předtím. Koupat se budeme zítra a já se budu asi koupat i ve středu před operací.

Na čtvrtek se moc netěším, ale věřím, že to zvládnu. Doufám, že půjdeš do sboru, ale zdá se mně, že jsi říkala, že jdete zrovna do divadla. No to nevadí. Ale do sboru snad budeš chodit pravidelně. Taky doufám, že uvažuješ o tom, co jsem ti říkal. Jestliže chceš uvěřit, musíš Pána Ježíše o to poprosit a odhodit všechny zábrany, které ti v tom brání. Možná, že je to strach, nebo nerozhodnost, nebo i pýcha se pokořit. Ale říkám ti, nemusíš mít starost. Vírou jen získáš a poznáš radost, že On je s tebou. Budu se za to, abys uvěřila, modlit. Vím, že je to dost na tělo, ale znovu ti říkám, žádné obavy a zábrany. Musíš chtít a otevřít své srdce, na které ti On klepe a ty ve zmatku nevíš, co udělat. Musíš otevřít a poznáš tu velkou radost a lásku, kterou Pán Ježíš přináší.

Bůh ti žehnej,

Pavel

* * *

V Praze 26.9. 1989

Ahoj mami a Františku,

zdravím vás z nemocnice. Zjistil jsem tady, že mám poněkud divné míry. Vážím 28 kg, měřím 146 cm a je mi 16 let. Každý den bojuji s dýcháním. Musím si

kanylu pořád držet a tlačit dovnitř, abych mohl dýchat, a to i v noci. Nevím, jak v tomto stavu jít na operaci, aby se mi dýchání uvolnilo. Věřím však, že s pomocí Boží vše dokážu. Doktoři se však do operace nehrnou, přitom je to den ode dne horší. Prosím, myslete na mně. Modlím se za doktory, aby jim Pán Bůh žehnal v jejich práci a rozhodování.

Nedívejte se prosím na lidi, co dělají a jak se projevují, co říkají. Nesuďte je. Jsme všichni od přirozenosti nedokonalí. Dívejte se na Ježíše, na Jeho lásku, kterou k nám má - neboť nám vše odpouští. Bůh vám žehnej a přeji vám pokoj a klid. Pozdravujte všechny bratry a sestry.

Pavel

* * *

Brno 8. 1. 1992

Milý bráško,

píši ti z postele, je mi zle, ale teď už mám konečně pokoj v duši. Má nemoc se začala rychle zhoršovat a já jsem bojoval za uzdravení. Trápilo mne, proč to nejde. Chtěl jsem žít. Ubývají mi síly. Už nemohu bojovat, měl bych rozervané srdce. A i když mi všichni říkají, že je chyba někde ve mně, nevím. Možná, ale oni nemohou pochopit, co prožívám.

Teď jsem vše odevzdal Ježíši. Dal jsem sebe do Jeho rukou a těším se za ním. Na tomto světě je jen bolest, trápení a hřích. Mám konečně pokoj a jediná moje touha je, jít za Ježíšem.

Děkuji ti moc za pohled. Potěšil mě, moc. Pán ti žehnej, bráško. Mám vás všechny rád.

Přeji pokoj Boží,

Pavel

Moje vyznání

Pane Ježíši Kriste, můj Spasiteli! Bože můj, Otče!

Vydávám se do Tvých rukou. Odevzdávám Ti celý svůj život, všechny své věci, prostě vše a chci žít jen pro Tebe. Prosím, odpusť mi mé hříchy. Lenost, pýchu, urážlivost, prostě vše špatné. Vše Ti vyznávám, prostě vše špatné, všechny hříchy, prosím, odpusť mi.

Vyznávám, že Ježíš Kristus, Tvůj Syn, je můj Spasitel. Vyznávám to zde znovu a písemně, v 18 letech mého života. Vyznávám, že Ježíš Kristus za mne zemřel, za mé hříchy i nemoci. Vyznávám, že vstal z mrtvých a kraluje na věky. Vyznávám, že v Jeho ranách jsem uzdraven. Prosím o Ducha svatého, Ducha utěšitele, lásky a pokoje. Prosím o Tvé milosrdenství. Odevzdávám se plně do Tvých rukou, Bože, do Tvých rukou Ježíši Kriste. Prosím, ochraňuj mne. Amen

Pavel Drtil v.r.

* * * * *

V Brně 25. května 1992

Milá Libuško,

odpovídám na Tvůj lístek - samozřejmě souhlasím s uveřejněním dopisů. Bůh Pavlovo utrpení dokázal už proměnit v požehnání pro mnohé. Skrze Pavla a svědectví jeho životního postoje uvěřila spousta lidí, v první řadě já sama. Na ukázku posílám dopis z r. 1988. Satanovi se podařilo utrápit mu tělo, ale ducha zničit nemohl.

* * *

...A BUDETE MI SVĚDKY

V západních časopisech a knihách čteme o novém "nezvratitelném" posunu, který zachvacuje naši duši a mysl. Nejde prý o nový systém, ale o novou mysl. Období Ryb ustoupilo a nastupuje období Vodnáře, vesmír vstupuje do duchovního vnímání. Jako houby po dešti se množí novověká hnutí, která usilují o proměnu společnosti. Zakládají se na konceptu rozvoje lidského potenciálu a na základě proměny osobního vědomí. Jak lákavé! Tělesná evoluce je prý už u konce. Nahromaděná kvantita se přeměňuje v kvalitu a evoluce pokračuje ve vyšší kvalitativní oblasti - v duchovnu. Darwinova evoluční teorie připravila podvědomě většinu lidstva k přijmutí teorie duchovní evoluce. Dobro plodí více dobra, peníze vydělají více peněz, čím více jazyků známe, tím rychleji se naučíme další. Pak platí, že otupení intelektu evolucí usnadní větší otupení intelektu a vzbudí iracionální duchovní evoluci, která nemůže přivést kýžené nebe na zemi.

NOVÝ VĚK

Nastupující Nový věk je nebezpečnější než komunistické ideály. Ty slibovaly uspokojení živočišné potřeby, aby bylo dost cibule na guláš. Nový věk chce změnit společnost ne skrze naplněné žaludky, nýbrž skrze nově naplněnou lidskou mysl. Skrze nové lidské vědomí, které je součástí všeho, se člověk prostřednictvím své duchovní evoluce přibližuje božství a kosmickému vědomí. Uvědomujeme si, jaké je tohle nebezpečí? Vždyť být bohem je nejrouhavější přání. Lucifer chtěl být Bohem a zřítil se v Satana. Člověk chtěl být Bohem a ztroskotal v hříchu, ve kterém se dodnes všichni topíme. Touha být Bohem je prapůvodní hřích pýchy. A pýchu máme v sobě všichni. Tragedie naší náchylnosti věřit nesmyslům vězí v následujícím Ježíšově varování:

Mýlíte se, neznáte písma, ani moc Boží. (Mt 22,29)

Pravda, Ježíš zde řeší spor, kterému manželovi bude po smrti patřit žena, která sedmkrát ovdověla. Přesto, jeho výrok můžeme aplikovat na jakoukoliv neznalost. Ten, kdo nezná Boží slovo, je náchylný k omylům. Nový věk je popsán na prvních stránkách bible a začal u Adama v ráji. Jak můžeme odolat Novému věku, když neznáme biblické souvislosti a Satanovo proroctví. Buďme proto pilnými studenty bible. Bůh nás k tomu vyzbrojí svou mocí a potom, jak řekl Ježíš, se nebudeme mýlit, protože budeme znát písmo a Boží moc.

Západní myšlení prochází duchovní revolucí. Lidé hovoří stále více o zázracích, o mimosmyslovém vnímání, o styku s dušemi zemřelých, o vystoupení svých duší z těla, atd. Nedávný průzkum ve Spojených státech odhalil, že 67 % lidí věří v nadpřirozené úkazy, 29 % věří v převtělování, 42 % lidí věří, že byli ve spojení s někým, kdo již zemřel. Většina západních lidí tvrdí, že věří v Boha. Jen menšina se jich otevřeně hlásí k ortodoxnímu ateismu. Domnívám se, že by už i u nás průzkum veřejného mínění dopadl podobně. Přesto milióny takto "přesvědčených" lidí žijí jako by byli ateisté. Tito v boha věřící tvrdí, že tradiční biblický Bůh je staromódní a překonaný pro moderního člověka. Osamocené myšlení a dnešní způsob života zavádí člověka do slepé uličky. Moderní člověk se nemůže smířit s tím, kam jej moderní materialistická filosofie zahnala. Bůh nás

přece stvořil s vědomím nutnosti víry. Svět jen čeká na to, kdy bude duchovně přehodnocen. Problém však vězí v tom, že zkoumání světa skrze Nový věk je subjektivní záležitost, což je přesný opak biblického křesťanství, jež je objektivní.

Biblický křesťan je objektivní v tom smyslu, že se sám sebou moc nezaobírá. Biblický křesťan, když vidí svoji duchovní hrůzu, vyjde ze sebe, upře se ke kříži Ježíše a hledá záchranu mimo sebe v objektu, jímž je sám Bůh, protože jej miluje nadevše celou svou duší, srdcem a myslí.

A potom, za druhé, se upírá k lidským objektům - svým bližním, které miluje jako sebe sama. Tohle jsou dvě nejdůležitější přikázání, jak je učil sám Ježíš, protože z nich vyplývají všechna ostatní. Pro biblického křesťana jsou Bůh a bližní objekty, ke kterým se upí rá. Jenom odvrácení od své vnitřní hniloby jej udrží v duchovní střízlivosti, která vyvěrá z milovaných objektů.

I dnes přichází Nový věk, který nám tyto naše subjektivní sklony nakojí plnotučným mlékem. Není to vlastně vůbec Nový věk, nýbrž starý věk, který tvrdí a učí, že svůj potenciál a radost nemůžeme najít ve vnějším, objektivním světě mimo sebe, ale že musíme najít skryté dimenze sami v sobě, prozkoumáním svého subjektivního potenciálu, který leží pouze v naší mysli. Podíváme-li se na začátek biblické knihy Genesis, zjistíme, že krátce po stvoření člověka začal zápas o duši, kterému se dnes říká Nový věk.

Had ženu ujišťoval, nikoliv, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé. (1M 3,4.5)

Přestože se Satanova metoda od pádu Adama a Evy mění, podstata jeho svodu je stejná. Člověk je dostatečně inteligentní, aby si uvědomil, že není všemocný Bůh, protože nestvořil nebe, hvězdy, zemi, rostliny ani živočichy. Proto tento lidský "nedostatek" musel Satan napravit. Satan přišel s náboženstvím, kterému říkáme panteismus. Předpona "pan" znamená všezahrnující. Panslavismus zahrnuje všechny Slovany, panamerické hry je všeamerické sportovní zápolení. A tak panteismus, který byl převážně indickou specialitou, dnes přechází do západního i našeho myšlení a konání. Všechno je bůh a bůh je všechno. Tedy, jsem bůh, ale kromě mne, celá příroda, hmota, hvězdy, vesmír, rostliny, zvířata a ostatní lidé, prostě vše je také bůh.

Hmota je v panteismu iluze. Meditací můžeme být uvolněni z vlivu iluzorní hmoty a tím se sjednotit se vším, tedy s bohem i vesmírem. V moderních časopisech má psychotronika a horoskopy své místo. Psychotronika, meditace, jóga, jasnovidectví, zázračné bezdotykové hojení, hypnóza, programování spánku atd. jsou metody, jak posunout hranice duševna a informují chtivé zájemce o sebezdokonalení. Dnešní doba nám namlouvá, abychom se přesunuli k "pravé duchovnosti". Nový věk interpretuje boha jako neosobní sílu, jakousi vibraci, s kterou se můžeme spojit, když budeme řádně duchovně připraveni a vycvičeni. Tím se staneme vším a vše se stane námi. A tak jsme připraveni, podušeni, přijmout naši božskost. Vždyť touha po bohorovnosti je šílenství, které vyhnalo Adama a Evu z ráje, a všichni prožíváme hrůzu této děsivé touhy dodnes.

Had ženu ujišťoval: Nikoliv, nepropadnete smrti... (1M 3,4)

A tohle byla druhá Satanova lež. Chtěl stejně jako každý z nás anulovat následky neposlušnosti. Smrt je nejobávanější nepřítel každého člověka. I ateisté se jí bojí, protože nežijí podle toho, čemu věří. Jestliže je smrt opravdový konec, potom se není čeho bát. Člověk je inteligentní natolik, aby věděl s jistotou, že zemře. Satan přichází se starověkým řešením, kterému dnes nesprávně říkáme Nový věk. V minulosti představil reinkarnaci, koloběh života ve věčném převtělování. Dnešní pokračovatelé přicházejí dokonce s nesmrtelností.

Dobře si vzpomínám, že se mi myšlenka převtělování také zamlouvala. Dávala smysl. Koloběh, evoluce, vývoj a podobně. Ano, tělo zemře, ale panteismus učí, že hmota je stejně iluzorní. Má duše se tedy převtělí v jiné tělo, zvířecí nebo lidské. Jak je tato myšlenka pošetile krásná! Každý dostane tolik příležitostí, kolik potřebuje, než dospěje ke svému vrcholu. Cykličnost, koloběh, vývoj, evoluce, to je příroda! Ne jako omezené křesťanství, které nepřipouští druhou šanci a tvrdí, že většina jde širokou branou ne do lepších zítřků, ale do věčné záhuby. Víra v převtělování odstraňuje strach ze smrti, ze zodpovědnosti a ve skutečnosti smrt je vítaný únik realitě. Nedivme se, že tomuto nesmyslu začalo věřit tolik lidí. I nás dialektický materialismus k přijmutí těchto nesmyslů připravil. Bůh, kterému se budeme zodpovídat, neexistuje. Bohem jsme my všichni a všechno, co se vyvíjí k lepšímu. Proto mohl Gandhí prohlásit: "Já jsem Buddha, Žid i Ježíš..." Proto se zdají být panteisté tolerantní. Vždyť Ježíš je také jeden z nich. I Hitler mohl věřit, že prokazuje Židům dobro, když jim předčasně ukončí život. Hitler byl plnokrevný novověkista - panteista, i hákový kříž převzal od buddhistů.

... budete jako Bůh znát dobré i zlé. (1M 3,4)

Třetí Satanovo chytráctví charakterizuje Nový věk - znát dobré i zlé. Tohle není žádný Nový věk, tohle platilo vždy. Člověk si je bohem a skutečně si myslí, že může sám ustanovit zákony, co se smí a co ne, protože on ví, co je dobré a co zlé. Satan Adamovi a Evě v podstatě řekl, že si budou moci rozhodnout v otázkách morálky, jak se jim zlíbí. Satanovo vnadidlo poznání dobrého i zlého dnes ústí do myšlenkového relativismu. Co netolerovali naši rodiče, my už tolerujeme, protože neznáme absolutno. Děláme si nároky na znalost a navíc věříme, že víme, co je dobré a co je špatné. Totéž, co nám slíbil Satan v ráji - budete znát dobré i zlé. Jsme relativisté, poznamenaní Novým věkem. Co dělám já, nemusí vyhovovat každému, ale pro mne je to to nejlepší. Proto dnešní západní svět přichází k názoru, že nic není ve své podstatě vyloženě dobré nebo špatné. V Asii jsme viděli mnohokrát dvě totožné sochy božstva bubáků. Bylo nám vysvětleno, že jeden je dobro a druhý je zlo. "Jak to poznáte? Vždyť jsou úplně stejní!" "Jeden je vlevo a druhý je vpravo," byla odpověď. Tedy ne podstata, ale postavení určuje dobro a zlo. A stejné myšlení prorůstá jako rakovina i naše myšlení. Vše je současně dobré i špatné. Záleží jenom, z jakého hlediska to posuzujeme. Kam tahle ideologie vede, nemusím ani rozvádět. Relativismus, "znalost" dobra i zla vede jen ke krutosti a zoufalství. Tolik východní historie známe všichni. A protože dobro a zlo je "panna a orel" jedné mince, a vše je všechno a všechno je vše, potom i bůh v sobě zahrnuje obojí, dobro

i zlo. Tento princip je znázorněn na korejské vlajce. Kruh je rozdělen esovitou křivkou na dvě symetricky se prostupující totožné části. Jedna černá, druhá bílá. Černá s bílou tečkou a bílá s černou tečkou. Vše, dobro i zlo v jednom kruhu. Tento znak je velmi populární i v módě. Lidé nevědí, co nosí!

Otevřou se vám oči. (1M 3,5)

Satanovi se podařilo vtěsnat čtyři lži do dvou veršů. Nejprve Satan rozbil Evinu víru v Boží autoritu. Nyní, když byl Bůh - zdroj pravdy - uklizen, musel Satan najít pro člověka nějakou náhražku. Tu našel v lidské smyslnosti a uspokojení smyslů. Upři se na to, co je lákavé na pohled, příjemné na poslech, uspokojující na omak, co krásně voní a dobře chutná.

Žena viděla, že je to strom s plody dobrými k jídlu, lákavý pro oči. (1M 3,6)

Jinými slovy, když ti to dělá dobře, dělej to. Nezáleží na tom, v co věříte, jen když to funguje. Tato filosofie je známá pod jménem esoterismus a je zakořeněna v srdci Nového věku. Nový věk tvrdí, že musíme přetransformovat svoje vědomí, což nás prý přivede na novou duchovní hladinu. Esoterismus je privilegovaná znalost a osvěta pro několik málo vyvolených. Konečný cíl esoterismu však je úplný duchovní zvrat.

Nový věk věří, že nemůže existovat jednotná teologie, protože teologie všech světových náboženství si protiřečí. Proč se tím trápit, hledat, když je možné využít zkušenosti šamanů, náboženství indiánských kmenů, okultní vědy, přírodní léčitelství, kyvadla, krystaly i astrální cestování duší? Proto učení, doktrína není v Novém věku důležitá. S tím jsem také kdysi zápasil. Kvůli náboženským nesrovnalostem jsem si přál, aby byla raději všechna náboženství zapomenuta. A novověkaři přicházejí s tímto atraktivním řešením. Doktrína, učení, není prý vůbec důležitá. Co je důležité, je duchovní prožitek. Mnozí křesťané také kladou větší váhu na prožitky než na biblické učení. Nový věk nám namlouvá - použij prožitky, pocity, zdání, abys vplul do konečné reality. Iracionalita je náš cíl. Zahoď rozumové uvažování, to je novověká metodologie. Tato čtvrtá Satanova rajská lež vede k absurdnosti a zničení objektivní pravdy.

Je až neuvěřitelné, kolik pravdy nám odhaluje čtvrtý a pátý verš třetí kapitoly Genesis. V kostce popisuje celý Nový věk pohlcující dnešní lidstvo. Co nám tyto klíčové verše prorokují o Novém věku?

1. Budete jako Bůh - to je historický asijský panteismus, který dnes silně zakořeňuje v západním myšlení.

2. Nikoli, nepropadnete smrti - to je převtělování, kterému odborně říkáme reinkarnace. Této lži dnes na Západě už věří 29 % lidí.

3. Budete znát dobré i zlé - tohle je dnešní relativismus, protože dobro a zlo jsou relativní pojmy.

4. Otevřou se vám oči - to je historický i dnešní esoterismus, touha po mystice a smyslnosti. Zrak je nejpronikavější smysl a s ním se otevřely i uši, hmat, čich a chuť. A protože vesměs neznáme Boha, udělali jsme si boha z našich tzv. otevřených smyslů. Přesně tak, jak slíbil Satan. "Mít se dobře" pro člověka obyčejně znamená uspokojit své smysly, být smyslný.

Satan vše předpovídal Adamovi a Evě v budoucím čase, tedy dříve, než jej Adam a Eva uposlechli. Celá tragedie Nového věku spočívá v tom, že tyto čtyři Satanovy lži si oblékají nový, kvazivědecký šat. Nový věk, nový šat, je

jen dočasná na odbyt jdoucí líbivá módní přikrývka naší duchovní necudnosti. Naše nahota je stejná, ať na sebe navěšíme jakákoliv roucha a nejposlednější módu. Nové šaty na starém člověku přikryjí naše hříchem prohnisané tělo jen na chvíli, protože náš duchovní hnis prosákne na povrch tak, že jej každý zase uvidí. Žádná plastická operace nepřinese věčný život, stejně jako nová omítka nezpevní drolící se zdivo. Taková snaha jen chvilkově zakryje neradostnou realitu.

Na dně Satanových lží, které jsou obsaženy ve dvou biblických verších, sedí jako ropucha na prameni lidská autonomie. Člověk žije, jako by zdroj veškeré skutečnosti vězel pouze v jeho mysli a těle. Samozřejmě, mnoho lidí popře své božství, ale na druhé straně tvrdí, že co si sami neudělají, to nemají. Zapomínají, že si neudělali ani svoje oči, ani svoje ruce, ani své tělo, ani svůj mozek ani svůj intelekt, prostě nářadí, kterým, jak se domnívají, svébytně tvoří. Takže vlastně sami sobě bohem jsou. Filozofie většiny lidí je prostě nedomyšlená. Člověk bez Boha, třeba i nábožensky založený, je zdrojem své morálky, je sám sobě bohem. Nepropadá okamžité smrti, prý ví, co je dobré a co je zlé a má otevřené oči se všemi ostatními smysly. Přesně co Satan předpověděl, tím většina lidstva žije, bez ohledu na národnost. Páni profesoři na Západě i Východě, na Severu i na Jihu, prostě ze všech čtyř větrů země, si oblékají bílý, černokněžnický rubáš, aby ještě více otupili mysl intelektuálů bez biblického Boha.

Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženou učitele, kteří by vyhověli jejich přání. Odvrátí sluch od pravdy a připojí se k bájím. (2Tm 4,3.4)

Nový věk hledá inspiraci ve východních náboženstvích a slibuje vyplnění našich osobních libůstek a zaručuje životní úspěch. Starý věk východních náboženství se starým věkem naší hříšnosti je reklamní nálepka, míchanice hinduismu, buddhismu, pohanského kouzelnictví a západních hodnot. Dobré zdraví, finanční úspěch a individualismus jde na odbyt. Následky nového Satanova útoku budou katastrofální. Člověk Nového věku nepotřebuje spásu, ani Spasitele, protože se může spasit silou svého vědomí. Subjektivní prostná sebespása, výměnný obchod s Bohem nám byly vždycky vlastní. Když nám někdo vypráví o své činnosti, obyčejně začneme přemýšlet, jak to děláme my, a jak to děláme jinak a hlavně lépe. Nakonec se vyprávění o někom v našich myslích stane ódou na naši subjektivní osobnost. To je proto, že jsme hříšní a upřeni na sebe. Proto existuje tolik sektářů a náboženství skutků, která učí fyzické a duchovní spásonosné rituály.

V Babylónu býval Nový věk také. Ve Starém zákoně je starý Babylón zmíněn asi devadesátkrát. Babylón představuje popotopní rebelii proti Bohu. Odtud pochází okultismus. Z Babylónu pochází jednotná touha svrhnout Boha z trůnu. Proto Bůh lidem zmátl jazyk, aby nemohli být sjednoceni, protože lidská jednota je vždy namířena proti Bohu. Čemu babylóňané věřili? V čem vězela jejich duchovní perverze? Přečtěme si Izajáše:

Proto slyš teď toto, požitkářko, jež trůníš v bezpečí a v srdci si namlouváš: "Nade mne není! Já nebudu sedět jako vdova, nepoznám, co je to ztratit děti." Dolehne na tebe obojí naráz v jednom dni, bezdětnost, i vdovství. Dolehnou na tebe plnou měrou navzdory spoustě

tvých kouzel a nesčíslným zaklínadlům. Ve své zlobě cítila ses bezpečná a řeklas: "Nikdo mě nevidí." Tvá moudrost a tvé vědění tě svedly na scestí. Říkala sis v srdci: "Jsem jenom já a nikdo víc už není." Dolehne na tebe zlo a nebudeš je umět odčarovat, postihne tě neštěstí a zažehnat je nedokážeš. (Iz 47,8-11)

Starý Babylón měl náboženství, které spočívalo na našich čtyřech výše zmíněných rouhačských předpokladech.

1. Lidské božství - trůníš v bezpečí a v srdci si namlouváš, nade mne není.

2. Falešná naděje v překonání smrti - nebudu sedět jako vdova, nepoznám, co je ztratit děti.

3. Morální relativismus - slyš teď toto, požitkářko.

4. Esoterismus - soukromé osvícení skrze mystické duchovní prožitky - tvá kouzla a nesčíslná zaklínadla.

Výzkumníci napočítali třicet rituálů a pověr, které byly praktikovány ve starém Babylónu a jsou praktikovány dnes v novověkém hnutí. Od horoskopů, reinkarnace až po meditaci. Nový zákon prorokuje, že před druhým příchodem Ježíše Krista bude na světě vládnout babylónské náboženství, které se bude protivit Bohu.

Ta žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem, drahokamy a perlami; v ruce držela zlatý pohár, plný ohavností a nečistoty svého smilství, a na čele měla napsáno jméno - je v něm tajemství: "Babylón veliký, Matka všeho smilstva a všech ohavností na zemi." (Zj 17,4.5)

Nový věk vyplňuje vzduchoprázdno zanechané ostýchavou církví. Nový věk a s ním i všechny náboženské kulty a mnozí rádobykřesťané, hledají zdroj štěstí subjektivně, sami v sobě.

pokračování příště pst

GENERAČNÍ PROBLÉM?

Naše církve v současné době prožívají těžké časy. Mladí chtějí často žít jinak, touží po živé víře, zavrhují tradice. Starší generace vidí namnoze ve svém životě víry ten pevný základ, na kterém se dá budovat. Všichni si myslí, že mají pravdu. Avšak: "Co je pravda?" Ptal se tak i Pilát Ježíše.

Abychom mohli sloužit, skutečně sloužit, abychom jeden každý z nás mohli být těmi misionáři mezi nevěřícími, jakými nás chce mít Bůh, abychom mohli svědčit o Bohu takovém, jaký je, nesmí mezi námi být rozkol, nesmí mezi námi být hořkost.

Nechceme strkat hlavu do písku. Chceme tuto nemoc diagnostikovat. Neboť na nemoci musíme hledat lék. Sestra Marie Frydrychová napsala o tomto problému:

Boží lék na rozkol

Jednoho podvečera jsme šly s dcerou na procházku. Obcházely jsme stavební materiál, který ležel u jedné stavby nad naším sídlištěm, a upoutala nás postava starého, snad sedmdesátiletého, úplně šedivého pána, který v nádherné scenérii zapadajícího slunce bezostyšně kradl stavební kámen a písek. Odvezl si celé kolečko. Po chvíli řekla moje dcera: "Víš, maminko, když důchodci hubují v trolejbuse na nás mladé, mám chuť nahlas říkat: Jsme jen takoví, jak jste si nás vychovali."

Styděla jsem se. Poslední dobou se před mladými stydím často. Někdy i na sborových schůzích. Co se to s námi děje? Nezlobte se na mne, ale naše sbory mi připomínají ukřivděné, zraněné, zahořklé, rozvedené ženy. Možná, že jste nikdy neprožili rozvod a díky Bo-

hu za to. Ráda bych se s vámi rozdělila o zkušenost, jak Bůh léčí rozkol.

Každý rozkol v živém organismu, ať už je to v rodině, nebo ve sboru, způsobuje hlubokou ránu do duchovního těla, ránu velice bolestivou a živou, kterou nezahojí žádný člověk, žádné učení ani žádný výklad o správnosti našeho poznání. Tuto ránu uzdravuje jenom Bůh. Lékařem je Pán Ježíš. Je to praktik, který zná každou sebemenší trhlinku, vždyť jde o Jeho tělo. Právě proto má právo nám naordinovat lék a čekat od nás, že ho budeme poslušně užívat v přesně vymezených dávkách a čase. Jediný lék, který jsem poznala jako nejúčinnější obklad na rozklad, na rozkol, je odpuštění.

Odpuštění nejsou fráze, planá slova. Odpuštění je konkrétní, týká se konkrétního člověka, a jde ruku v ruce s činem. Víte, jak pozná opuštěná žena, že úplně odpustila? Je to tehdy, když muži začne přát z celého srdce, aby v novém vztahu byl šťastnější než s ní. Tehdy, kdy je schopna tomu muži říci, že mu odpustila a přeje mu jen to nejlepší, tehdy je uzdravena. Už není zahořklá a ukřivděná, ale naopak miluje pravou láskou, která dává a nečeká nic zpět.

Myslím si, že v současné době není u nás žádný sbor, žádná farnost, které by nepotkaly tyto zkoušky. Odevšad někdo někam odchází. Způsobuje to mnoho hoře, křiku i zahořklosti. Jediný účinný lék je konkrétní odpuštění.

Vydej se za bratrem, který od vás odešel, otevři mu srdce, popros ho, aby ti odpustil, že jsi nebyl takovým světlem, aby on toužil vedle tebe žít navždy, a přej mu v novém společenství mnoho Božího požehnání. A budeš se divit, jak mezi tebou a člověkem, o kterém sis ještě včera myslel, že je bludař, zazáří Kristus.

Jistě mnozí z vás vědí, že jsem před několika roky odešla z katolické církve. Když jsem se loučila s panem farářem, neřekl mi ani jediné zlé slovo. Naopak velice pozorně se vyptával na všechny rozdíly a nakonec mi přál mnoho Božího požehnání a světla na novém místě. Ale nejen to. Kdykoliv se nyní potkáme, vždycky mě zdaleka zdraví, vždycky se na mě směje a vždycky se ptá, co je nového. Onehdy dokonce projevil přání, že by se do našeho shromáždění i podíval. A tak jsem pochopila, že kněz té farnosti je vzácný člověk. Nemyslím, že bych se tam měla vrátit. Bůh mi dává přesné úkoly a přesně ukazuje, kde mě chce mít. Ale skutečnost, že pan farář ke mně zůstal v lásce, přestože jsem opustila jeho stádo, je pro mne velikou ctí a radostí. Z našich sborů budou odcházet lidé, aby zakládali nové sbory. Musí to tak být. Třeba už jen proto, že staří se uzavřeli do své tradice a nový sbor založit ani neumějí. A ty nové sbory budou vypadat jinak než ty staré. Tak jako byty našich dětí vypadají jinak než byty našich babiček, tak jako dnes se jinak oblékáme, než se oblékali lidé před sto lety, tak i forma uctívání Boha musí být v budoucnu jiná než tradice z 50. a 60. let i starší. Naším úkolem není diktovat Bohu, jak má být oblečena církev v nové republice. Naší povinností je se navzájem milovat.

A tak, drazí mladí - odpusťte starším lidem v církvích jejich nabrblanost i trochu té naftalínové zkostnatělosti a ctěte je a milujte, protože to je Bohu milé. Sami však hledejte Boha, ničím se nedejte odradit a ostatní pokládejte za přednější sebe sama.

My střední - nebuďme stále kam vítr, tam plášť. Konečně zahoďme své kompromisy. Odpouštějme starým, sobě

i mladým. Stůjme pevně, oděni Boží zbrojí.

My ženy - rozdávejme lásku a laskavost. Každý den znovu utišujme nepokoje láskou Pána Ježíše, povzbuzujme své muže i syny a smiřujme horké hlavy.

Vy staří - nebojte se o mladé. Vždyť láska zahání strach. Modlete se bez přestání. A hlavně nezapomeňte odpustit těm, kteří vám ublížili. I komunistům.

Přejme si především, aby Ježíš Kristus byl zvěstován po celé zemi. Nejde přece vůbec o to, abychom zachovali naše církevní tradice, ale jde především o to, aby naši nevěřící bližní byli zachráněni. Věřme Bohu, že má všechno pod kontrolou. Vždyť jde v prvé řadě o Jeho dílo. My jsme jen služebníci neužiteční, kteří jsou si dlužni pouze lásku. Protože podle lásky nás poznají. A láska není proveditelná bez osobního odpuštění a smíření.

Převzato z "Evangelium celému světu" 1/92

MÝTY VĚDY

Podmiňuje evoluční názor další rozvoj vědy?

Modernisté tvrdí, že evoluční filosofie podmiňuje další pokrok vědy. Právě naopak. Několik závěrů, které vyplynuly z evoluční domněnky, vědě značně uškodily. Například tzv. zakrnělé, odumírající orgány jako slepé střevo, mandle atd. byly považovány za bezfunkční. Jejich bezfunkčnost byla žádoucí, protože to byl potřebný evoluční důkaz. Je zajímavé, že ještě nikdo neobjevil vyvíjející se orgány, jejichž funkce je teprve budoucností. A tak se tyto, prý k ničemu se nehodící orgány, odřezávaly jako na běžícím pásu. Dnes vědci vědí, že v těle není ani jedna bezfunkční zdravá buňka. Ať jsou to zuby moudrosti, ušní svaly, prsní bradavky u mužů nebo jakýkoli jiný orgán.

Odevzdanost hmotě nebo duchu nikoho nediskvalifikuje z vědecké obce. Například, když byl vyloven poblíž Nového Zélandu plesiosaurus, byl ignorován všemi vědci kromě kreacionistů. Strach z Boha chovají v podvědomí všichni materialističtí vědci. Vždyť téměř žádná učebnice spontánní biogenese se nezabývá problémem levotočivých aminokyselin, které jsou základem života a jsou anorganicky neoddělitelné od pravotočivých. Kdo kdy slyšel ve škole o kyslíku, jenž je fyzikálně uvězněn v prahorních horninách, které se prý formovaly, když ještě nebyla kyslíková atmosféra. Seznam je nekonečný, stejně jako naše dobrovolná degenerace moudrosti.

Byl starověký člověk primitivnější?

Evoluce vyžaduje, aby starověký člověk byl primitivní a nevědomý. Člověk v nižších vývojových stupních byl prý méně vyvinut a měl nižší inteligenci než my. Archeologové neustále odhalují nové důkazy o důmyslnosti dávných předků, o jejich nadmíru přesných znalostech světa. Antropologové jsou udiveni inteligencí primitivních kmenů, které i dnes žijí na úrovni "doby kamenné". Misionáři potvrzují neuvěřitelné schopnosti a inteligenci jedinců, kteří neměli potuchy o existenci písma a naučili se číst i psát za několik týdnů v jazyku, jehož komplexnost zaráží jazykozpytce.

Protože teorie primitivních lidí nepodporuje evoluci, mnozí zůstávají slepí k nově objeveným důkazům, které

primitivnost vyvracejí. Dr. Josef Davidovič se již před mnoha lety domníval, že obrovské kamenné kvádry použité ke stavbě pyramid nebyly vytesány v lomu, ale byly odlity na místě jako dnešní cement. Kdyby tomu tak bylo, tajemství egyptské dopravní technologie by vyprchalo. Většina vědců Davidovičovu domněnku nepřijala, ale nově rozluštěné hieroglyfické záznamy ji připouštějí. Dokonce dávají technologický postup, jak vyrobit syntetický kámen. Recepis popisuje dvacet devět různých minerálů, jež mají být smíchány s drceným vápencem a kamenivem. Dnešní cement váže písek víceméně mechanicky, egyptský recepis poskytuje návod na molekulární vazbu, jež je nesrovnatelně pevnější. Dnešní stavební společnosti, především Japonci, se zajímají o technologický proces dávnověkých, podle evolucionistů primitivních lidí, jenž nabízí výrobu syntetického kamene s molekulární vazbou.

-pst-

JISTOTA

Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni od Božího hněvu. (Ř 5,9)

Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život: nezahynou na věky a nikdo je z mé ruky nevyrve. (J 10,27.28)

Tak jedinou obětí navždy přivedl k dokonalosti ty, které posvěcuje. (Žd 10,14)

Píšu vám, děti, že jsou vám odpuštěny hříchy pro jeho jméno. (1J 2,12)

JAK ŽÍT?

Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podřídit Božímu zákonu. Ti, kdo žijí z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. (Ř 8,7.8)

Ať tedy jíte či pijete cokoliv jiného děláte, všecko čiňte k slávě Boží. (1K 10,31)

Nesuďme už tedy jeden druhého, ale raději posuďte, jak jednat, abyste nekladli bratru do cesty kámen úrazu a nepůsobili pohoršení. (Ř 14,13)

BŮH JE MILOSRDNÝ

Hospodin je slitovný a milostivý, shovívavý, nejvýš milosrdný; Jak vysoko nad zemí je nebe, tak mohutně se klene jeho milosrdenství nad těmi, kdo se ho bojí. (Ž 103,8.11)

Avšak Hospodinovo milosrdenství je od věků na věky s těmi, kteří se ho bojí, kteří pamatují na jeho ustanovení a plní je. (Ž 103,17a.18b)

Kdo je Bůh jako ty, který snímá nepravost, promíjí nevěrnost pozůstatku svého dědictví? Nesetrvává ve svém hněvu, neboť si oblíbil milosrdenství. (Mich 7,18)

A jsme tady...

Hesla "Všechno je jinak", "Zachovej holý život" a "Naděje neumírá" nás provázejí každým dnem. Prožíváme okamžiky radosti i rozčarování. Zvykáme si a nezoufáme. Máme jistotu, že zkouš-

ky, kterými procházíme, nebudou větší, než jaké uneseme.

Zažádali jsme o vysílací koncesi, jednáme s federálním ministerstvem i privatizační komisí. Řada hostů domácích i zahraničních roste den ode dne. Vaše pozvání nás zavedla do míst od Šumavy až na slovenské pomezí. Byli jsme ve Velharticích, na Nivách, v Zubří, Novém Meste n/Váhom, v Ostravě na úvodním semináři biblického studia PRECEPT Ministries z Chattanooga, Tennesee (USA).

Radujeme se z nově navázaných přátelství a styků. Radujeme se z krásné křesťanské mládeže - naděje církve. Je toho tolik, o co bychom se chtěli podělit s každým z vás, ale nestačíme na vše, ani při nejlepší snaze. Zaostáváme v korespondenci i nové tvorbě.

Udělali jsme vše, co bylo v našich silách, aby Zápas o duši vycházel včas. Odevzdali jsme tiskárně srpnové číslo začátkem července. Počátkem září ještě nebylo doručeno ani nám ani vám. Hledáme novou tiskárnu a modlíme se, abychom mohli dodržovat termín expedice. Vydržte s námi.

Vysílání HCJB je špatně slyšitelné ráno v 7 hodin na frekvencích 15.270 a 11.835 kHz. Večer nezachytíme nic. Proto usilovně pracujeme na tom, abychom mohli začít místní vysílání.

Připravujeme knižní vydání z cest, které vycházely na pokračování. Brněnská Tisková misie vydala sérii krásných barevných traktátů. Obraťte se na BTM, P.O. Box 64, 638 00 Brno 38.

Vaši

Steigerovi

HCJB Dobrou novinu, vysílání z Ekvádoru, můžete slyšet každý den ráno: v létě v 7 hodin. v zimě v 6 hodin na kmitočtu 15270 a 11835 kHz; večer: v létě ve 20 hodin, v zimě v 19 hodin na kmitočtu 15270, 17790 a 21455kHz.

Distribuční připomínky, objednávky časopisu a knihy Zápas o duši, kazet s pořady HCJB - Dobrá novina a ostatních materiálů ardesujte na Ing. Bohuslav Vlček, U stadionu 379, 595 01 Velká Bíteš.

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou "A" - název účtu: Tiskový fond ZOD - Brno, číslo účtu: Komerční banka Brno 179 042-621/0100.

Zahraniční čtenáři mohou poslat své daňové odečitatelné příspěvky:
- v amerických dolarech na World Radio Missionary Fellowship, P. O. Box 39800, Colorado Springs, CO 80949-9800, U.S.A. account 190-77850- Czechoslovakia,
- v kanadských dolarech na World Radio Missionary Fellowship, 6981 Millcreek Dr. 23, Mississauga, ON L5N 6B8, CANADA, account 190-77850- Czechoslovakia.

ZÁPAS O DUŠI vydávají Pavel a Klára Steigerovi, Rádiosíť a vydavatelství Zápas o duši - HCJB World Radio Czechoslovakia, P. O. Box 893, 763 26 Luhačovice, ČSFR. Vychází šestkrát do roka.

Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, s. p., Ostrava. Podávaní novinových zásilek povoleno Jihomoravským ředitelstvím spojů v Brně č.j. P/3-1700/91 ze dne 8.2.1991. Dohlédací pošta Velká Bíteš. Registrační číslo R 6/91.